

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

OSHO

PUTEREA IUBIRII

Traducere din limba engleză de
CARMEN ȘTEFANIA NEACȘU

București
2018

Cuprins

Introducere	9
CÂND IUBIREA APARE, ÎNȚELEPCIUNEA DISPARE	11
EL A ZIS/EA A ZIS. IUBIREA ÎN RELAȚII	37
ÎNTEMNIȚAT DE MINTE	59
CALEA INIMII	115
IUBIREA: PUTEREA CEA MAI PURĂ	151
EXPERIENȚA OCEANICĂ A FIINȚEI	169
Epilog	199
Pentru informații suplimentare	203
Despre Osho	204
Despre Stațiunea de Meditație Osho	206

Introducere

Numai iubirea poate să-l facă pe om creativ. Numai în iubire începe un om să se reverse în existență, fiindcă numai în iubire ai ceva de oferit și de împărtășit. Un om care nu a cunoscut iubirea nu poate fi creativ, poate fi doar distructiv. E vorba despre aceeași energie – atunci când curge în iubire, devine creativă, iar când contactul ei cu iubirea e întrerupt, ea devine distructivă.

Lumea ar putea fi un loc cu totul diferit dacă oamenilor li s-ar permite să iubească și dacă nu li s-ar ridica obstacole în calea iubirii. Dacă oamenilor li s-ar oferi climatul iubirii, o atmosferă dominată de iubire, în care să poată crește cu ușurință devenind ființe iubitoare, lumea ar putea deveni paradisul însuși. Războaiele mondiale nu vor înceta până când nu vom elibera energia iubirii. Acum, numai energia iubirii poate reprezenta speranța pentru viitorul omenirii. Numai o explozie de energie poate reprezenta antidotul exploziei atomice; altminteri omul se apropie deja tot mai mult cu fiecare zi de o sinucidere la scară universală.

Am uitat cum să iubim și am creat atât de multe arme distructive, încât e aproape imposibil să supraviețuim dacă miracolul iubirii nu se va întâmpla pe pământ. Situația este în felul următor: într-o cameră există tot felul de muniții, iar tu i-ai dat unui copil un chibrit cu care să se joace acolo. Nu poți decât să speri că nu se va întâmpla nimic rău, dar sunt toate șansele – fiindcă se află acolo un chibrit, se află un copil, iar copilul e curios. El va deschide cutia de chibrituri, nu va putea rezista tentației. Va încerca să facă ceva cu bețele de chibrit, nu se va putea abține. Și pretutindeni în jurul lui în cameră există muniție. E aproape imposibil să evite accidentul.

Așa stau lucrurile: omul e aproape retardat în ceea ce privește inima și are puteri foarte mari care i-au fost acordate de știință. Dacă nu vom reuși să eliberăm, în aceeași măsură, iubirea din om – poezia lui, capacitatea lui de a se bucura, de a trăi, de a celebra –, e imposibil să supraviețuim.

Dar acesta este unul dintre lucrurile fundamentale: ori de câte ori întâlnești o persoană distructivă, nu fi furios pe ea. Simte milă pentru ea. Chiar și oameni precum Adolf Hitler au nevoie de milă; au nevoie de compasiune. Energiile lor s-au alterat și au devenit otrăvitoare din cauză că au ratat cumva iubirea. Iar societatea e de așa natură încât creează ură și împiedică iubirea. Ea dă naștere competitivității și împiedică camaraderia. Te învață să lupți, nu te învață niciodată să fii prietenos.

Tot efortul meu aici are rolul de a-ți elibera sursele de iubire, de a aprinde flacăra iubirii în tine. Și odată ce se întâmplă asta, ea va avea grijă de tot; viața ta va deveni atunci creativă de la sine.

Când iubirea apare, înțelepciunea dispare

Iubirea nu ar trebui să fie adresată cuiva anume. Iubirea n-ar trebui să fie orientată spre celălalt. Iubirea orientată spre celălalt nu e iubire adevărată; iubirea ca relație nu e iubire adevărată. Iubirea ca o stare existențială e iubire adevărată. Poți să iubești o femeie, poți să iubești un bărbat, poți să-ți iubești copiii, poți să-ți iubești părinții, poți să iubești tandafirii și poți să iubești alte flori, poți să iubești o mie de lucruri – dar toate acestea sunt relații.

Învăță cum să fii iubire. Așa încât importantă să nu fie persoana căreia îi adresezi iubirea ta, ci importantă să fie starea ta plină de iubire. Când stai singur, iubirea continuă să curgă. Stând absolut singur, nemișcat, ce ai putea face? Tot așa cum atunci când respiri... nu respiri pentru soția ta; nu e o relație. Nu respiri pentru copiii tăi; nu e o relație. Pur și simplu respiri – e viață. Tot așa cum respirația e viață pentru

corp, iubirea e viață pentru suflet – pur și simplu ești iubire. Și abia atunci vei ști că iubirea este „Dumnezeu”.

Iisus spune că „Dumnezeu este iubire”. Eu îți spun: „Iubirea este Dumnezeu”. Cuvintele sunt aceleași, dar semnificația e foarte diferită. Iisus spune: „Dumnezeu este iubire”. Atunci iubirea devine doar una dintre calitățile lui Dumnezeu; el mai e și înțelept, mai e și puternic, mai e și judecător și multe altele. În mijlocul tuturor acestor calități, el este și iubire. Afirmția lui Iisus a fost profund revoluționară în vremurile acelea, dar acum nu mai este.

Eu spun: „Iubirea este Dumnezeu”. Atunci nu se mai pune problema că Dumnezeu are multe calități. De fapt, Dumnezeu dispare – iubirea însăși devine Dumnezeu. Iubirea este ceea ce contează. Dumnezeu e numele pe care l-au dat teologii unui lucru despre care nu știu nimic. Nu există Dumnezeu; întreaga existență este alcătuită din substanța numită iubire.

Toată lumea vrea să iubească și să fie iubită. De ce? „Când iubirea apare, înțelepciunea dispare.” E adevărat?

Iubirea este starea de rugăciune care băjbâie spre dumnezeire. Iubirea este poezia care se naște din simpla bucurie de a fi. Iubirea e cântec, e dans, e celebrare: un cântec al recunoștinței, un dans al mulțumirii, o celebrare fără nici un motiv anume, pentru acest dar imens care continuă să se reverse asupra noastră, pentru acest întreg univers, de la firul de praf până la divinitate. Iubirea nu e ceea ce crezi tu că e, de aceea ai pus întrebarea.

Respect pentru oameni și cărți

„Întrebi: „Toată lumea vrea să iubească și să fie iubită. De ce?” Pentru că iubirea este religie de cel mai înalt nivel; iubirea este religia supremă. Iubirea este căutarea dumnezeirii – sigur, o căutare inconștientă la început, o căutare în care bâjbâi în întuneric, mergi pe dibuite. Direcția ar putea să fie greșită, dar intenția este absolut corectă.

Iubirea nu este ceea ce se înțelege în mod obișnuit prin cuvântul „iubire”. Nu este doar o atracție biologică între un bărbat și o femeie. E și asta, dar numai la început. Și chiar și atunci, dacă privești în profunzime, vei vedea că nu e cu adevărat o atracție între un bărbat și o femeie; e o atracție între energia masculină și cea feminină. Nu e o atracție între A și B; sunt implicate mistere mult mai profunde, chiar și în relațiile de dragoste obișnuite.

De aceea nimeni nu poate defini iubirea. S-au încercat mii de definiții și toate au eșuat. Iubirea rămâne de nedefinit, greu de prins, alunecoasă. Cu cât vrei mai mult s-o prinzi, cu atât mai dificil îți este, cu atât mai mult se îndepărtează ea de tine. Nu poți să pui mâna pe ea, nu poți să știi exact ce anume este. Nu poți s-o controlezi. Iubirea rămâne incognoscibilă. Omul vrea s-o cunoască, căci cunoașterea oferă putere. Ai vrea să ai putere asupra iubirii, dar așa ceva este imposibil; iubirea e mult mai mare decât tine. Nu poți s-o posezi, nu poți decât să fii posedat de ea; de aceea oamenii care vor să posede iubirea nu ajung s-o cunoască vreodată câtuși de puțin.

Numai cei care sunt suficient de curajoși – numai cei care joacă la noroc, care își pot risca chiar și viața și se pot lăsa posedați de o energie necunoscută –, numai aceia pot ști ce este iubirea.

Respectiv, iubirea este primul pas către dumnezeire. De aceea ea pare nebunească în ochii celor care trăiesc doar în minte, care nu înțeleg întregul mister al iubirii, care încearcă să-l înțeleagă prin intermediul minții... El poate fi înțeles numai prin intermediul inimii. Reține: tot ceea ce e măreț îi e disponibil doar inimii. Inima este ușa către toate marile valori ale vieții, către valorile supreme, iar mintea e doar un mecanism util, un dispozitiv util – bun la piață, dar complet inutil în templu. Iar iubirea e un templu, nu e o piață. Dacă duci iubirea la piață, ai redus-o la sexualitatea cea urâtă.

Asta au făcut oamenii: în loc să ridice iubirea la nivelul dumnezeirii, ei au redus-o la sexualitatea cea urâtă, animalică. Și ciudat e că aceiași oameni – preoții, politicienii, puritanii – care au redus iubirea la un fenomen urât sunt împotriva sexului, sunt dușmanii sexului. Iar ei sunt cei care au distrus o putere cu un potențial imens!

Iubirea e un lotus ascuns în noroi. Lotusul se naște din noroi, dar nu-l condamni pentru asta. Nu spui despre el că e „noroios“, nu spui că e „murdar“. Iubirea se naște din sex, și apoi starea de rugăciune se naște din iubire. Și apoi dumnezeirea se naște din starea de rugăciune. Tot mai sus și mai sus, continui să te înalți. Dar preoții și puritanii au redus întregul fenomen la sexualitate. Și odată ce iubirea e sex, ea se urâtește; începi să te simți vinovat în privința ei. Din cauza acestei vinovății a apărut zicala aceasta: „Când iubirea apare, înțelepciunea dispare“.

Dacă mă întrebi pe mine, aș modifica-o puțin. Aș spune: „Când apare iubirea, apare și înțelepciunea“.

Însă depinde din ce unghi privești. Dacă privești potențialul din ea, dacă te uiți spre posibilitatea cea mai înaltă la care poate duce ea, atunci devine o scară. Dacă te uiți numai la noroi și ești complet orb față de viitorul noroiului, atunci cu siguranță iubirea devine ceva urât și în tine apare o mare opoziție față de ea. Dar a opune rezistență iubirii înseamnă a opune rezistență dumnezeirii.

La întoarcerea din luna de miere, Michael i-a telefonat de la serviciu tatălui său.

„Mă bucur să te aud, fiule. Spune-mi, cum e să fii însurat?”

„Tată, sunt foarte supărat. Cred că m-am căsătorit cu o călugăriță.”

„O călugăriță?”, a întrebat tatăl surprins. „Cum adică?”

„Păi, cum să-ți spun, nu vrea nici dimineața, nici seara.”

„A, asta era!”, a mormăit bătrânul. „Vino la cină sâmbătă și am să-ți-o prezint pe maica stareță.”

Odată ce iubirea e redusă la sexualitate, sigur că atunci când iubirea apare, înțelepciunea dispare. Dar depinde de tine. De ce să o reduci la sexualitate? De ce să nu transformi metalul banal în aur? De ce să nu înveți alchimia iubirii? Asta predau eu aici. Iar preoții, care nu știu nimic despre iubire – fiindcă n-au iubit niciodată, au întors spatele însuși cuvântului „iubire” –, continuă să creeze sisteme de gândire mărețe împotriva ei.

Un preot catolic stătea în fața unei mulțimi de săteni care îl ascultau cu atenție și le spunea: „Nu trebuie să folosiți pilula”.

Respect *O doamnă încântătoare a făcut un pas în față și a zis: „Hei, dacă nu joci jocul, nu faci tu regulile!”*

Aceștia sunt oamenii care nu joacă jocul, dar care fac regulile. Secole de-a rândul, preoții au făcut regulile. Preoțimea din toată lumea e cea care a condamnat o sursă cu un mare potențial, de fapt singura sursă de energie. În momentul în care ai condamnat-o, te-ai condamnat pe tine însuși; întreaga ta viață va deveni lipsită de sens. Odată ce energiei sexuale nu i se permite să evolueze până la înălțimile pe care le poate atinge ea în mod firesc, nu-ți rămâne decât să trăiești o viață nefericită.

Iubirea este cel mai mare dar al existenței. Învață arta ei. Învață cântecul ei, celebrarea ei. E o nevoie absolută: tot așa cum corpul nu poate supraviețui fără hrană, sufletul nu poate supraviețui fără iubire. Iubirea e hrana sufletului, e începutul a tot ceea ce e măreț. Este ușa către divin.

Ajutor! Mă prăbușesc! Capul meu vrea ceva, inima mea altceva, ființa mea cu totul altceva, iar corpul, de asemenea, altceva. Când iau decizii legate de chestiuni lumești, ele nu sunt în armonie unele cu altele. Capul, mintea, inima, ființa și corpul meu nu se pun niciodată de acord asupra vreunui lucru. Și-atunci, dacă nu pot fi în armonie cu mine însumi, cum aş putea să fiu în armonie cu existența?

Pot să înțeleg că mintea, corpul și inima ta nu sunt în armonie. Dar ființa ta... doar ai auzit cuvântul acesta, nu știi nimic despre el. Dacă ți-ai fi cunoscut ființa, totul s-ar fi armonizat imediat.